

Hồi 85

Cối Linh Hạc Tìm Sách Quý

C

hu Công Lượng thấy tình thế khẩn trương, vùng nhảy lên, đứng án trước Sử Thiên Cảnh, nói:

- Phàn Tú Vỹ, người đừng ỷ đông ra lời dọa nạt người! Trong tay người nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa tuy là ám khí tuyệt diệu, nhưng chúng ta không xem nó ra gì đâu.

Phàn Tú Vỹ sa sầm nét mặt, nói:

- Chu Công Lượng, việc này không liên can gì đến người, vậy ta yêu cầu người đừng nhúng tay vào là hay hơn.

Vừa dứt lời, thân hình nàng hốt nhiên vượt qua Chu Công Lượng, phóng thẳng đến Sử Thiên Cảnh.

Sử Thiên Cảnh thấy thế công của đối phương quá hung hăng, mà thanh trường kiếm chưa kịp ra khỏi vỏ, nên phải vội vàng tránh xéo sang bên đến bảy thước.

Phàn Tú Vỹ nhớ lại hận xưa, nên ra tay không lưu tình, tay hữu vung mạnh cả nắm cát độc đen sì rào rào bay đến.

Sử Thiên Cảnh đã biết sự lợi hại của độc sa, không dám chậm trễ, hai chưởng liền vận sức đánh mạnh sang, đánh rơi hết độc sa.

Sau một tiếng “hừ” tức giận, Phàn Tú Vỹ trở tay phóng lệ một cây Phi Hỏa Âm Minh Lôi về phía đối phương.

Sử Thiên Cảnh hoang mang vội rút kiếm, nhắm ngay tên lửa gạt mạnh, cây Phi Hỏa Âm Minh Lôi văng ra năm thước, cắm mạnh xuống đất nổ một tiếng bốp, ngọn lửa xanh lục cháy sáng. Cỏ dưới đất bắt mỗi lửa cháy lách tách, lan dần ra xung quanh, làm trụi hẳn cả vùng cỏ trên núi đá nhấp nhô.

Sử Thiên Cảnh sợ bị đối phương làm khó dễ nên không dám chần chờ, vội luôn tay múa kiếm tấn công. Thế này, Sử Thiên Cảnh đã mang tuyệt học bình sanh trả đũa, ra tay rất nhanh, từng đóa kiếm hoa lấp lánh, chia làm ba đường đánh mạnh đến đối phương.

Phàn Tú Vỹ giật mình vội lùi người tránh kiếm.

Được thế, Thiết Kiếm Thư Sinh Sử Thiên Cảnh hùng tâm nổi dậy, tiếp đó công ra thêm ba chiêu, ánh sáng kiếm lấp lánh như mạng lưới chụp vào người Phàn Tú Vỹ.

Thấy tình thế hiểm nguy, Phàn Tú Vỹ cắn răng, dùng toàn lực đánh mạnh ra một chưởng, chấn động thế kiếm đối phương, thừa cơ hội đó nhảy lui ra sau tránh thoát.

Chu Công Lượng thấy thế, liền nhảy vút đến, chận đánh mạnh ra một chưởng vào phía trái Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ.

Công lực của Phàn Tú Vỹ so với Sử Thiên Cảnh thì đã kém hơn một bậc, giờ lại có thêm Chu Công Lượng giúp trận. Cùng lúc phải ứng phó với hai cao thủ, khiến Phàn Tú Vỹ bối rối vô cùng.

Lam Tiểu Diệp thấy Phàn Tú Vỹ lâm nguy, liền tung mình bay đến nhanh như én liệng.

Thân còn ở trên không, nàng đã đẩy ra một chưởng, một luồng kinh phong ào ạt, chia ra đánh đến Chu Công Lượng và Sử Thiên Cảnh, khiến hai tay cao thủ bị chấn lảo đảo lui ra sau ba bước mới đứng vững lại được.

Đang đứng xem Phàn Tú Vỹ giao đấu với Sử Thiên Cảnh, tiếp đến Chu Công Lượng và cả Lam Tiểu Diệp cũng tham chiến, Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy quả là một cơ hội hiếm có. Mã Quân Vũ đứng cách nàng có mấy bước, Bạch Vân Phi mải xem giao đấu. Bởi thế nàng liền dừng lại thế khi này, lách mình chụp vào Mạch Môn huyết ở tay hữu của Mã Quân Vũ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử ra tay nhanh như chớp, song vì đã phòng bị trước, nên Mã Quân Vũ vội lách mình theo Ngũ Hành Mê Tung biến mất.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy sắp bắt được Mạch Môn của Mã Quân Vũ rồi, bỗng nhiên chàng dùng thân pháp gì biến mất, thì ngạc nhiên vô cùng.

Ngay lúc đó chưởng phong của ai đánh lén sau lưng, biết là có biến, Ngọc Tiêu Tiên Tử quay lại, thấy Mã Quân Vũ đang phát chiêu, liền vung Ngọc Tiêu ra truy cản, và nói:

- Thân pháp hay lắm.

Tiếp đó nàng công liền ba tiêu nữa. Ba tiêu tuy có trước có sau, nhưng vì ra tay quá nhanh, nên thấy như cùng ập đến một lần vậy.

Mã Quân Vũ không dám chống đỡ, vội dùng Ngũ Hành Mê Tung tránh thoát.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy Mã Quân Vũ tránh thoát một lần nữa quá dễ dàng thì giật mình, thầm nhủ:

“Hắn dùng thân pháp gì tại sao ta không nhìn ra được nhỉ?”

Bạch Vân Phi thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử đột nhiên vũ động muốn bắt Mã Quân Vũ một lần nữa. Nàng toan ra tay cứu, nhưng thấy Mã Quân Vũ đã dùng thân pháp xảo diệu tránh thoát và đánh trả lại thì mỉm cười. Nàng biết trong thời gian ngắn thì nữ ma đầu Ngọc Tiêu Tiên Tử không làm gì được người mình yêu nên vẫn thản nhiên đứng xem biến động.

Tình thế trong sân biến chuyển, Sử Thiên Cảnh và Chu Công Lượng bị Lam Tiểu Diệp và Phàn Tú Vỹ áp đảo xuống hạ phong.

Thật là một trận đấu kỳ dị, hai tay võ lâm cao thủ mà không cầm cự nổi một thiếu nữ kiêu diễm tuổi chưa đầy đôi mươi và một nữ quái mặt mũi xấu xí.

Hai bên giao đấu chưa được trên mười hiệp, Sử Thiên Cảnh và Chu Công Lượng đã đánh tháo một thế rồi tung mình bỏ chạy.

Phàn Tú Vỹ thấy Sử Thiên Cảnh tẩu thoát thì đầu có buông tha, thét lên một tiếng liền phóng mình đuổi theo, tay hữu lăm lăm nắm độc sa toan đánh theo.

Nhưng ngay lúc ấy, Lam Tiểu Diệp thét lên một tiếng, đã lướt qua đầu Phàn Tú Vỹ nhanh như tên bắn, hạ xuống chặn trước mặt Sử Thiên Cảnh và Chu Công Lượng.

Hai người này thấy công lực của nàng như vậy thì giật mình, mặt liền biến sắc.

Lam Tiểu Diệp thản nhiên cười, nói:

- Hai vị chớ vội bỏ đi, sự thật tôi không có ý sát hại hai vị đâu, chỉ muốn hai vị trả lời câu hỏi của Đại tỷ tỷ là yên!

Hai người nghe xong hơi sợ, đứng lặng yên, tấn thối lưỡng nan, mặt hiện rõ cả sự bối rối. Trong khi họ chưa biết nên hành động thế nào thì Bạch Vân Phi chiếu đôi mắt sáng như sao nhìn họ một cách hăm dọa, rồi từ từ tiến đến gần.

Tiếp đến là Phàn Tú Vỹ cũng chậm chậm bước lại, mặt chứa đầy sát khí.

Sử Thiên Cảnh kinh sợ trước sự căm hờn của Phàn Tú Vỹ, bất giác phải thối lui ra sau mấy bước.

Bỗng nhiên Phàn Tú Vỹ cất lên những tiếng cười man dại, âm thanh chất chứa. Giọng cười như có pha lẫn tiếng khóc đau thương lẫn uất hận...

Bạch Vân Phi biết Phàn Tú Vỹ đã bị tủ nhục dày vò đến cực độ, nên lần bước đến gần, nhỏ tiếng nói:

- Phàn cô nương, chuyện dĩ vãng cũng nên bỏ qua đi. Làm gì phải đau thương như thế này?

Phàn Tú Vỹ như không nghe Bạch Vân Phi nói gì, tiếng cười lại tiếp tục không ngừng, rồi đột nhiên nhảy vọt tới như hổ đói vồ mồi, đánh mạnh đến Sử Thiên Cảnh một chưởng thật dũng mãnh.

Sử Thiên Cảnh thấy thế công ác liệt của đối phương thì đầu dám chậm trễ, vội nhảy qua trái năm thước tránh thoát.

Thấy Phàn Tú Vỹ thủ sẵn một nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa, Chu Công Lượng sợ nàng đánh lén theo Sử Thiên Cảnh nên không còn nghĩ gì đến luật lệ giang hồ, tung chưởng đánh mạnh đến Phàn Tú Vỹ.

Vì mãi mê giết kẻ thâm thù trước mặt, Phàn Tú Vỹ đâu đề phòng đến Chu Công Lượng từ một bên đánh lén, nên dù muốn dù không cũng không còn tránh kịp...

- Ái!

Chu Công Lượng kêu lên một tiếng kinh hãi, cánh tay sắp đánh trúng vai của Phàn Tú Vỹ bỗng đau nhói, vội thu tay lại, nhảy lui ra sau.

Thì ra khi thấy Phàn Tú Vỹ sắp bị hại, Bạch Vân Phi vội búng mạnh một viên Ni Châu cứu nguy.

Chu Công Lượng định thần nhìn lại, thấy trên cánh tay hữu mình dính chặt một viên Ni Châu thì tức giận, quát to lên một tiếng, hai tay vung chưởng đánh ra với toàn lực bình sinh.

Một luồng chưởng phong cuộn cuộn tông mạnh đến phía Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi cười nhạt một tiếng, đưa tay lên phát một chưởng, cuồng phong rít lên, hốt sang đối phương.

- Bùng!

Hai luồng kinh lực chạm nhau, phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc, cát bụi cuốn lên mù mịt.

Thân hình của Chu Công Lượng bị chấn mạnh gần muốn bay bổng lên. Lão chệch choạng lui ra sau bảy tám thước, khí huyết đảo lộn...

Nam Thiên Nhất Tào Chu Công Lượng định thần nhìn lại thấy Bạch Vân Phi vẫn đứng yên chỗ cũ, không hề nhúc nhích một bước, xem như không có chuyện gì xảy ra thì thất kinh. Lão tự biết công lực của mình thua kém đối phương rất xa nên không dám liều mạng nữa, chỉ mang hại vào thân.

Bạch Vân Phi không tấn công tiếp, thản nhiên nói:

- Chu Công Lượng, chúng ta không có oán thù gì với người và cũng không có ý muốn hại người. Ta hỏi thật, có phải lần này các người đến đây có phải muốn tìm quyển Kỳ Thư mà Tô Hùng đã đánh rơi xuống hố sâu đó không?

Chu Công Lượng bị hỏi trúng tim đen thì e dè gục đầu nhận chịu, không còn chối cãi nữa.

Thấy đứng như ý mình đoán, Bạch Vân Phi lại hỏi tiếp:

- Trừ người và Sử Thiên Cảnh ra, còn có người của Thiên Long Bang đến chăng?

Chu Công Lượng lắc đầu:

- Trừ hai chúng tôi ra thì không có người của Thiên Long Bang nào đến cả.

Ngừng lại một lúc rồi ông tiếp:

- Sở dĩ hai chúng tôi trở lại đây tìm Kỳ Thư là muốn nhờ vào võ học ghi trong đó để trung thu năm tới sẽ dự đại hội quần hùng ở Kim Bắc. Nhân dịp này mà hạ nhục lại Tô Bằng Hải để trả lại cái nhục bị ép vào trong bang ngày trước.

Bạch Vân Phi khẽ gật đầu, nói:

- Thôi được rồi! Giờ thì các người hãy rời khỏi núi Quát Thương này gấp đi. Như vậy chúng tôi cũng không còn làm khó dễ các người nữa,

Chu Công Lượng và Sử Thiên Cảnh toan quay đi, đột nghe Phàn Tú Vỹ hét lên một tiếng lanh lảnh, vung tay toan phóng Thất Bộ Đoạn Hồn Sa.

Bạch Vân Phi liền nhảy chận lại trước mặt, khiến Phàn Tú Vỹ tiến không được và cũng không dám đánh độc sa.

Sử Thiên Cảnh không chậm trễ một chút nào, vội phóng mình bỏ chạy cùng với Chu Công Lượng.

Thấy Phàn Tú Vỹ vẫn còn tức giận muốn đuổi theo, Bạch Vân Phi nói:

- Thôi cho qua đi, đừng đuổi ép họ nữa. Bọn chúng lén trở lại tìm sách, nếu bị người trong Thiên Long Bang biết được ắt thế nào cũng bị trừng phạt. Vậy chúng ta nên tỏ ra chút nhân từ cho chúng về đi.

Phàn Tú Vỹ nghe xong mới hiểu rõ dụng ý của Bạch Vân Phi nên cơn giận nguôi ngoai ngay, gật đầu tỏ ý hiểu biết.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đang mãi đánh với Mã Quân Vũ chưa phân thắng bại, liếc thấy Sử Thiên Cảnh và Chu Công Lượng đều bỏ chạy, biết tình thế không lợi cho mình, nên lớn tiếng nói:

- Huynh đệ, hôm nay ta tha cho người, ngày sau gặp nhau thì người đừng mong không tuân theo lệnh ta!

Dứt lời, Ngọc Tiêu Tiên Tử nhảy vun vút mấy cái đã khuất dạng về phía xa.

Bạch Vân Phi cau mày nhìn Mã Quân Vũ, nghĩ đến Tiên Tử có cảm tình sâu xa với chàng, bao lần khổ sở vì chàng, thì trong lòng nàng cũng cảm kích mà không nói ra.

Vừa lúc ấy, bốn cô tỳ nữ nghe tin chạy đến.

Bạch Vân Phi cười, nói với Mã Quân Vũ:

- Đợi họ đến thì công chuyện đã xong rồi!

Lam Tiểu Diệp liếc bốn tỳ nữ, rồi quay qua phía Bạch Vân Phi nói:

- Đại tỷ tỷ, thôi chúng ta đi về!

Nói xong cùng Bạch Vân Phi đi trước.

Nắng thu ban sáng vàng nhạt rải dài trên rừng cây đồi núi, từng cơn gió mát dịu dịu mơn man khiến tâm thần mọi người trở nên thư thái.

Mã Quân Vũ từ từ bước theo sau, sau cuối cùng là bốn cô tỳ nữ.

Đi được một đoạn, bỗng một trong bốn cô tỳ nữ lên tiếng:

- Mã tướng công! Hoa kia là hoa gì vậy?

Quân Vũ nhìn theo hướng tay chỉ của cô ấy, đáp:

- Hoa trang đấy!

Một cô khác lại chỉ cây hoa tím nho nhỏ bên lối đi hỏi:

- Thưa Mã tướng công, đây là hoa gì?

Mã Quân Vũ lắc đầu nói:

- Tôi không được biết! À! Đây là hoa rừng đó mà!

Bốn cô tỳ nữ cười lên vui vẻ...

Thế là từ đó, hết cô nọ hỏi hoa này, cô kia hỏi hoa nọ, nói đông nói tây, nhưng tất cả đều là những việc đầu đầu.

Mã Quân Vũ tuy là thông lâu kinh sách, nhưng có những hoa lạ nơi rạch sâu, núi cao ở chốn rừng hoang thì làm sao chàng đáp được.

Cứ mỗi lần Mã Quân Vũ ấp úng không biết đáp sao thì các cô ấy lại bảo:

- Không phải ngựa thì cũng là lừa chứ gì!

Rồi cười lên nắc nẻ, khiến chàng cũng bật cười ha hả.

Mấy người cứ thế thong thả bước đi. Tiếng nói xen lẫn tiếng cười đùa vang động cả một vùng núi.

Nhờ sự vui vẻ vô tư của bốn cô tỳ nữ khiến Mã Quân Vũ cũng vui lây, quên hết cả bao sự bức dọc.

Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp đi trước thỉnh thoảng quay lại nhìn năm người, mỉm cười vui vẻ. Nhất là Lam Tiểu Diệp, sảng khoái vui tươi, môi luôn nở nụ cười hớn hở, như đắc ý một việc gì...

Bạch Vân Phi thấy thế, lòng thầm than. Tô Phi Phụng và Lý Thanh Loan đã làm cho nàng mệt trí, không biết sắp đặt cách nào cho Mã Quân Vũ khỏi mang tiếng phụ tình sâu của Thanh Loan và cũng khỏi bội nghĩa với Tô Phi Phụng. Giờ đây lại thêm Lam Tiểu Diệp, sự tình càng thêm rắc rối. Bạch Vân Phi chỉ e là mình khổ công mà chẳng giúp được gì cho Mã Quân Vũ, một người mà nàng cũng hết lòng yêu mến.

Đang tươi cười, Bạch Vân Phi trở nên tư lự, sắc mặt buồn buồn, đôi mày hơi cau lại.

Lam Tiểu Diệp quay qua nhìn Bạch Vân Phi, mỉm cười, định nói chuyện, song thấy thần sắc của nàng như thế thì giật mình, hỏi:

- Đại tỷ tỷ, tỷ sao thế?

Bạch Vân Phi gượng cười, đáp:

- Không có sao cả!

- Ô! Tôi biết tỷ nghĩ gì rồi!

Bạch Vân Phi ngạc nhiên, song cũng cố làm tĩnh, cười nói:

- Thật sao? Lam muội nói ra nghe thử có đúng không!

Đôi mắt chớp chớp Tiểu Diệp nói:

- Tâm sự của tỷ đang nghĩ chuyện về tôi...

Nàng mới nói đến đó, Bạch Vân Phi đã ngắt lời nói:

- Lam muội đừng đoán lầm như vậy, muội có điều gì làm cho tỷ buồn đâu?

Lam Tiểu Diệp nói:

- Tỷ dối muội rồi đó! Nhưng tỷ cứ an tâm là được, tôi quyết không làm cho tỷ thêm khó xử đâu. Mã tướng...

Nàng vừa nói đến đây thì Mã Quân Vũ và bốn tỷ nữ cũng đuổi đến, khiến nàng cười rồi bỏ lửng câu nói.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu đã đến Thiên Cơ Thạch Phủ.

Phàn Tú Vỹ lúc này về trước, giờ chạy ra vui vẻ nói:

- Bạch cô nương đoán việc như thần, Mã tướng công lại trở về nữa!

Thình lình có tiếng chim kêu oang oác trên không, mọi người giật mình nhìn lên. Con bạch hạc từ trên cao lao xuống vun vút, hạ bên mình Bạch Vân Phi, ngẩng cổ kêu dài không ngớt.

Bạch Vân Phi cau mày, mặt đầy sát khí, nói:

- Lam muội, hãy cùng đi với tôi.

Lam Tiểu Diệp chưa nói chi thì Mã Quân Vũ đã hỏi:

- Bạch tỷ tỷ, tôi có thể đi với được không?

Bạch Vân Phi còn lưỡng lự, Lam Tiểu Diệp đã cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Chúng ta cùng đi một lần!

Mã Quân Vũ nhìn Bạch Vân Phi hỏi:

- Bạch tỷ tỷ, có phải đi đến hố sâu để đối phó với bọn tìm sách không?

Khẽ gật đầu, Bạch Vân Phi đáp:

- Không sai! Tôi đã mấy lần cảnh cáo thế mà họ vẫn cố phạm... Hừ! Giết sạch hết, đừng dung tha chúng nữa.

Mã Quân Vũ than một tiếng rồi nói:

- Tôi tự biết võ công non kém, vậy có đi cũng chẳng giúp được gì...

Lam Tiểu Diệp cướp lời:

- Không hề gì! Cứ đứng bên tôi là tôi có thể hộ vệ cho Mã tướng công!

Bạch Vân Phi mỉm cười, nói:

- Thôi được! Chúng ta cùng đi. Hai người cỡi bạch hạc xuống thẳng vực sâu. Nhớ là bất cứ gặp người trong Thiên Long Bang hay cứu đại môn phái đều giết hết. Còn tôi đi đường bộ, chặn đầu những kẻ tẩu thoát.

Lam Tiểu Diệp khẽ nhún mình đã nhẹ nhàng ngồi lên lưng bạch hạc. Mã Quân Vũ cũng nhảy lên ngồi sau.

Bạch Vân Phi quay về phía Phàn Tú Vỹ, nói:

- Trước khi chúng tôi về, nếu có người đến phá Thiên Cơ Thạch Phủ thì không được mở cửa nghinh chiến, chỉ cần trấn giữ yếu đạo đừng để người ta xông vào là được.

Phàn Tú Vỹ gật đầu, cung kính đáp:

- Xin tuân lệnh.

Bạch Vân Phi quay lại nhìn Mã Quân Vũ và Lam Tiểu Diệp, lớn tiếng nói:

- Nào, chúng ta đi mau!

Dứt lời nàng nhảy vút lên đi trước.

Bạch hạc ngẩng cổ kêu dài, hai cánh vỗ mạnh, bay thẳng lên cao vút.

Lam Tiểu Diệp lần đầu tiên ngồi trên lưng bạch hạc, nên thấy thích chí vô cùng. Nàng cúi nhìn xuống, thấy bốn tỳ nữ đầu ngẩng nhìn lên, thần tình đều tỏ ra ham muốn vô cùng.

Hốt nhiên thấy thân mình của Mã Quân Vũ lắc lư một cái, bất giác Lam Tiểu Diệp nắm lại tay hữu của chàng, cười nói:

- Tưởng công sợ chẳng?

Mã Quân Vũ cảm thấy bàn tay mềm mại của nàng mát rượi, làm cho chàng tự nhiên xúc động, nên vội rút tay lại, cười nói:

- Không đâu!

Lam Tiểu Diệp bắt bẻ:

- Không sợ, tại sao tướng công nói không ra lời.

Thì ra khi Lam Tiểu Diệp đưa đầu nhìn xuống dưới, trong lúc vô tình thân hình nàng xích vào lòng Mã Quân Vũ, tóc nàng ve vuốt trên mặt chàng và hương thơm dịu dàng đưa vào mũi, khiến chàng e ngại, phải xê ra một chút.

Lam Tiểu Diệp nhìn Mã Quân Vũ một lúc thì hiểu được nên cười nói:

- Đúng rồi! Có phải tôi lỡ đụng vào tướng công chẳng?

Mã Quân Vũ mỉm cười, mấy máy môi toan nói, nhưng không biết nghĩ sao lại nín thinh.

Thình lình trước mặt mờ mịt, một luồng hơi lạnh thổi tạt vào mặt. Lam Tiểu Diệp ngồi trước, bất giác “ý” lên một tiếng, người nàng dựa sát vào lòng Mã Quân Vũ.

Con bạch hạc này tuy to, nhưng trên lưng chỉ rộng hơn một thước vuông, khi này Mã Quân Vũ đã xê ra sát biên, nên không dám xê dịch ra xa nữa.

Bạch hạc đang bay vù vù trong đám mây dày...

Từ nhỏ đến lớn, Lam Tiểu Diệp chưa khi nào ngồi gần đàn ông, nhưng cảm thấy hơi thở nóng hổi của Mã Quân Vũ phát qua tóc, thì lòng cảm xúc mạnh. Bất giác nàng nắm chặt Quân Vũ, nhắm mắt lại, ngã đầu dựa sát vào vai chàng.

Bạch hạc đã bay ra khỏi đám mây. Mã Quân Vũ đẩy nhẹ nhẹ đầu Lam Tiểu Diệp ra, nhỏ tiếng nói:

- Lam cô nương, ra khỏi đám mây đen rồi!

Tiểu Diệp chậm chậm mở đôi mắt ra, sắc mặt ửng hồng, trên mặt hiện đầy vẻ tự cường, tự kiết, trong đôi mắt muốn ứa ra nước mắt, không hiểu nàng then thùng hay e sợ...

Mã Quân Vũ ngẩng đầu nhìn đám mây bay lững lờ phía xa, lòng thầm ao ước:

“Loan muội vẫn thường thích được chu du. Nếu như Lam cô nương trước mặt là Loan muội đang cùng sống vai với mình trên lưng con thần hạc này, nhìn mây bay, xem sơn thủy, chắc là Loan muội thích thú lắm.”

Nghĩ đến Lý Thanh Loan, một thiếu nữ trinh trắng vô tư khiến Mã Quân Vũ bất giác thở dài.

Lam Tiểu Diệp đưa tay vén mở tóc trước trán, cười duyên dáng.

Mã Quân Vũ thấy đôi mắt của nàng chứa đầy tình ái, khiến chàng ái ngại, thầm nhủ:

“Năm nay toàn gặp chuyện rắc rối, lưu lại nợ tình ngang trái. Chắc có lẽ tại ta không tỏ thái độ minh bạch với họ.”

Bởi thế, sắc mặt chàng liền sa sầm, thản nhiên nói:

- Tôi nghĩ đến Loan muội, nếu như nàng được ngồi chung trên lưng hạc với tôi như thế này chắc nàng vui mừng lắm!

Lam Tiểu Diệp thấy như có ngàn mũi kim nhọn đâm thấu tim, song cũng cười nói:

- Lý tử tử đẹp như hoa, ai ai thấy cũng đều mến thương tử ấy.

Mã Quân Vũ “ừ” một tiếng khe khẽ rồi quay hướng khác nhìn trời mây.

Lam Tiểu Diệp hạ thấp giọng, nói:

- Mã tướng công rất thích Lý tử tử phải không?

Quân Vũ vẫn nhìn trời mây đáp:

- Chúng tôi là sư huynh sư muội xem nhau như ruột thịt, dĩ nhiên tôi rất thương mến nàng.

Lam Tiểu Diệp lại hỏi:

- Mã tướng công có thích Đại tử tử chăng?

Mã Quân Vũ đáp:

- Bạch tử tử võ học tinh thông, kiến thức rộng, phong độ cao quý, tánh tình chánh đại, ở trên đời này ai ai cũng kính mến nàng cả.

Lam Tiểu Diệp mỉm cười, nói:

- Chắc Mã tướng công rất ghét tôi!

Mã Quân Vũ lắc đầu cười nói:

- Tuy trước kia tôi bị cô nương làm khó dễ, song đó là vì sai lầm. Bây giờ cảm ơn còn chưa đủ, có đâu nói đến chữ ghét.

Thình lình bạch hạc cất tiếng kêu, hai cánh đột nhiên xấp lại. Thân hình nó rơi xuống vun vút. Tuy rơi xuống nhanh như vậy, song thân hình nó vẫn cân bằng

Mã Quân Vũ đưa mắt nhìn quanh thế núi, đúng là nơi vực sâu mà Tô Hùng đã bị rơi xuống.

Bạch hạc xuống rất nhanh, chẳng mấy chốc cảnh sắc thay đổi hẳn, hai bên vách mới cao lên dần dần, thì ra bạch hạc đã rơi vào vực sâu...

Lam Tiểu Diệp giữ lại chiếc khăn choàng màu xanh nước biển đang bay phấp phật, nói:

- Nếu xuống hố sâu, gặp được sư phụ và sư thúc của tướng công thì chúng ta theo đúng lời căn dặn của Đại tỷ tỷ chẳng?

Mã Quân Vũ giật mình nói:

- Sư phụ và sư thúc tôi đều là người nghĩa khí, chắc không trở lại tìm sách nữa đâu.

Lam Tiểu Diệp cười nói:

- Không đến thì càng tốt, nhưng chẳng may họ đến thì đối xử ra sao?

Mã Quân Vũ ngập ngừng:

- Việc này thì...

Đột nhiên hai cánh hạc xòe ra hạ từ từ xuống ngay một tảng đá to.

Lam Tiểu Diệp liền nhảy tuốt khỏi lưng hạc, thân hình bay lượn như chiếc lá khô, lần lần hạ xuống.

Mã Quân Vũ thấy còn cách mặt đất hai trượng, liền tung mình nhảy xuống.

Tuy chàng nhảy sau, nhưng lại xuống trước, ngẩng đầu nhìn lên thấy Lam Tiểu Diệp mỉm cười, thế bay rất chậm.

Bỗng Lam Tiểu Diệp ngừng cười, đôi mày cau lại, thân hình tự nhiên lao vút xuống, nháy mắt đã đứng yên bên Quân Vũ.

Nàng nhắm mắt cười nói:

- Hãy mau nhắm mắt lại, chúng ta không thấy họ là được.

--- oOo ---